

1345 ^{24/}23. i. Beh. af F. t. L. om Ændr. i L. om Arbejdsanvisn. og Arbejdsløshedsforsikr. m. m. 1346

om, at de Forhandlinger, jeg forstaar nu i de nærmeste Timer skal finde Sted i et Udvalg, maa resultere i, at det kan blive muligt paa dette Omraade at naa til en Ordning til Erstatning af den nugældende, som paa disse specielle Punkter fra alle Sider erkendes at være utilfredsstillende, en Ordning, som betyder Fremskridt, og som tilvejebringer Ro om hele dette Spørgsmaal i de kommende Tider, thi en saadan vil for Kasserne Virksomhed, for Nævnenes Virksomhed være særdeles ønskelig.

Stensballe: De ret stærke Udtryk, som det ærede 13de landstingsvalgte Medlem (Martin Olsen) benyttede om de Medlemmer, der havde været med i Udvalget om Arbejdsløshedsloven i 1921 og, som han udtalte, havde sluttet Forlig her i Tinget, vil jeg ganske bestemt afvise, og jeg vil paastaa, at det ærede 13de tingvalgte Medlem hverken formelt eller reelt har nogen Ret i saa Henseende. Der blev nemlig ikke sluttet et Forlig i Landstinget. Vi vedtog Lovforslaget ved en Flertalsafstemning den 16. December. Herfra gik Lovforslaget til det høje Folketing, og i Folketinget blev Forliget lavet. Jeg vil indrømme, at der i Landstingsudvalget var dannet et vist Grundlag for et Forlig, men naar det ikke blev til noget Forlig her i Tinget, var det netop, fordi det ærede 13de tingvalgte Medlem ikke vilde være med til et Forlig. Det, der skete fra vor Side, var, at da der var blevet Forlig om Lovforslaget i Folketinget, akkviescerede vi derved; men jeg maa hævde, at netop den ene af de to Bestemmelser, der her er fremsat Ændringsforslag om, ikke var indgaaet i Forliget, netop Ordningen om Kortene var ikke det Grundlag, vi forhandlede paa her i Tinget, det var noget nyt, der kom til senere. Heller ikke Spørgsmaalet om Bødeparagraffen var behandlet i Udvalget; det var noget, der var Tale om i sidste Øjeblik, men der var ikke noget som helst Udvalgs Tilslutning til, at denne Bødeparagraf skulde gaa ud.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det nu, da Lovforslaget skal i Udvalg. Jeg kan imidlertid ikke erkende, at der her er sket nogen Illoyalitet, og jeg vil

dertil føje, at selv om der her i Tinget havde været en vis Enighed, som senere er blevet bekræftet i Folketinget, maa man, naar det har vist sig, at den Ordning, man den Gang indgik paa, ikke virkede tilfredsstillende, have Ret til paa ny at tage Spørgsmaalet op til Behandling og under Behandlingen fremkomme med Forslag, som giver et solidere og bedre Grundlag for en Kontrolordning i Fremtiden. Dette mener jeg er sket ved det Forslag, der er stillet, ligesom jeg mener, at Bødebestemmelserne er paatrængende nødvendige, thi ellers faar man sikkert ikke nogen Ordning af hele Kontrollorkortsystemet. Jeg vil ogsaa erindre om, at Forholdet med Hensyn til Maksimumsdagpengene var ikke, at de Herrer fra Socialdemokratiets Side protesterede imod, at de skulde nedsættes, nej, de sagde, at de kunde ikke have denne Ordning med en automatisk faldende Skala, thi det vilde volde for stort Besvær, rent praktisk, i Kasserne. Det bøjede vi os for, og saa satte vi Revisionsbestemmelsen ind, men den blev indsat, fordi vi maatte kræve en Nedsættelse af Maksimumsdagpengenes Størrelse, efterhaanden som Dyrtiden svandt, og det faktiske Forhold er dette, at nu er Dyrtidstillæget gaaet ned fra 15 Gange 54 til 9 Gange 54, altsaa et meget væsentligt Fald siden Oktober 1921.

Jeg skal ikke modsætte mig, at Lovforslaget behandles i Udvalg, men jeg vil dog henstille, at alle gør deres til, at vi kan faa en saa kort Udvalgsbehandling som muligt, saa at vi kan faa Loven gennemført.

Martin Olsen: Det gør mig altid ondt, naar jeg ser et Menneske lide. Det gør mig ondt for det ærede Medlem, at han skal foretage disse mange Vridninger for at komme væk fra det reelle. Jeg har aldrig troet, at det ærede Medlem var en saa stor Formalist, som han her viser sig at være. Thi det reelle er det, som vi blev enige om her i Tinget, og som senere blev accepteret af det Fællesudvalg, der paa Ministerens Foranledning holdt Møder og antog de Ændringsforslag, som Landstinget i sin Tid havde fremsat, og om hvilke der paa et vist Tidspunkt var Enighed, ikke om andre, der kom til senere.